

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 204/07-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. novembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a zo sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti JUDr. J. J., T., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 20 Cp 40/2003, za účasti Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. J. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 20 Cp 40/2003 porušené bolo.

2. JUDr. J. J. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť JUDr. J. J. trovy právneho zastúpenia v sume 6 853 Sk (slovom šesťtisícosemstopät'desiattri slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. B., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2007 doručená s'ťažnosť JUDr. J. J., T. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. B., P., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 20 Cp 40/2003.

Z obsahu s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ podal Okresnému súdu Bratislava I 28. apríla 2003 žalobný návrh proti odporkyni - Slovenskej informačnej službe, Bratislava, „... o náhradu škody za stratu na služobnom plate spôsobenej nesprávnym rozhodnutím vo výške 289.138,- Sk s prísl.“. Predmetná vec bola 26. júna 2003 postúpená okresnému súdu ako miestne príslušnému súdu. Okresný súd však v danej veci nekonal, preto s'ťažovateľ podal 30. marca 2005 predsedovi okresného súdu s'ťažnosť na priet'ahy v konaní a 1. apríla 2005 podal s'ťažnosť ústavnému súdu.

S'ťažovateľ v s'ťažnosti uvádza:

„Ústavný súd rozhodol dňa 08. 07. 2005, vyhlásil, že prvostupňový súd porušil moje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prikázal mu vo veci konať. ...

Ak vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III vedenej pod spis. zn. 20 C 40/03 bol po podaní sťažnosti na predsedu súdu vykonaný jeden úkon - pojednávanie dňa 29. 06. 2005 a od toho času sa vo veci vôbec nekonalo aj napriek nálezu Ústavného súdu SR tak je zrejmé, že nečinnosť súdu predstavuje viac ako 1 x 600 dňové obdobie a 1 x 730 dňové obdobie, tak podľa môjho názoru v tejto veci je potrebné hovoriť nielen o prietáhoch v konaní zapríčinených súdom ale aj o ignorancii príkazu ústavného súdu uvedeného v čl. 2 rozhodnutia, podľa ktorého sa Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 40/03 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

Som si vedomý tej skutočnosti, že súdy sú zavalené civilnými súdnymi spormi a že aj súdne oddelenie, v ktorom je zaradený môj spis patrí medzi maximálne preťažené.

Nemôžem však súhlasiť s tým, že ak vo veci už rozhodoval Ústavný súd SR a bol ignorovaný jeho príkaz a aj napriek tomu nebol od pojednávania dňa 29. 06. 2005 vykonaný ani jediný úkon smerujúci aspoň k vytýčeniu pojednávania vo veci.“

Z príloh pripojených k sťažnosti a z vyjadrenia právneho zástupcu sťažovateľa doručeného ústavnému súdu 8. augusta 2007 vyplýva, že sťažovateľ podal ďalšiu sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu 16. júla 2007.

Podľa názoru sťažovateľa došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto navrhuje, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd vydal nasledovný nález:

„1. Základné právo sťažovateľa JUDr. J. J... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv postupom Okresného súdu v Bratislave III vo veci vedenej pod spis. zn.: 20 Cp 40/03 porušené bolo.

2. Okresnému súdu v Bratislave III sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cp 40/03 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch v sume 250.000,- Sk (slovom dvestopäťdesiat tisíc

slovenských korún), ktoré je mu Okresný súd v Bratislave III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd v Bratislave III je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 6.583,- Sk, ktoré pozostávajú z dvoch úkonov tarifnej hodnoty po 2.730,- Sk jeden úkon, spolu 5.460,- Sk, plus plus 19 % DPH 1.037,00 Sk, plus 2x paušálna suma náhrad po 178,- Sk spolu 356,- Sk, do 15 dní od doručenia nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. M. B. advokáta Advokátskej kancelárie v P...“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 204/07-16 z 31. augusta 2007 ju prijal na ďalšie konanie v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období po 15. auguste 2005 (v uvedený deň nadobudol právoplatnosť nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 71/05-24 z 8. júla 2005), pričom vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako neprípustnú. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a podpredsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a podpredsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu č. Spr 3587/2007 z 24. septembra 2007 bolo ústavnému súdu doručené 5. októbra 2007. V predmetnom vyjadrení je uvedené: „V prílohe Vám zasielam vyjadrenie zákonnej sudkyne vo veci JUDr. B. P. zo dňa 16. 08. 2007 a zo dňa 20. 09. 2007, s ktorým sa v plnej miere stotožňujem.“

Zákonná sudkyňa vo vyjadrení zo 16. augusta 2007 uviedla:

«V predmetnej veci je nariadený termín pojednávania na deň 14. 9. 2007. K nariadeniu pojednávania na druhý polrok 2007 som pristúpila po období, kedy som bola dočasne pridelená na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v Bratislave (od 1. 6. do 31. 12. 2005) a potom, čo po návrate zo stáže bola potreba konať vo všetkých veciach v mne pridelenom súdnom oddelení a „uprednostniť“ najmä staršie veci napadnuté do môjho súdneho oddelenia ešte pred rokom 2003.

K veci podotýkam, že môj postup v danej veci (ako aj ostatných veciach pridelených do môjho súdneho oddelenia) je podmienený i objektívnymi okolnosťami, ktoré nedokážem vlastnými silami ovplyvniť - počtom a skladbou vecí pridelených do súdneho oddelenia (do roku 2004 som vybavovala výlučne pracovnoprávne veci, ktoré patria medzi veci s nutnosťou ich vybavenia s osobitnou rýchlosťou konania), zaťaženosťou sudcu a pod. Táto okolnosť je všeobecne známa a ja sama som ešte v roku 2001 podľa ust. § 30 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich signalizovala predsedovi Okresného súdu Bratislava III to, že nie som schopná bezprietahovo a plynule vybavovať veci pridelené mi do súdneho oddelenia práve s poukazom na ich neprímeraný počet.»

Zákonná sudkyňa vo vyjadrení z 20. septembra 2007 uviedla:

„K označenej sťažnosti uvádzam, že sa pridrižiam svojho vyjadrenia sa z 16. 8. 2007, ktoré zároveň v prílohe pripájam. Vo veci bolo súdom nariadené pojednávanie na deň 19. 9. 2007, v priebehu ktorého v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu konajúci súd v merite veci rozhodol (návrh zamietol a odporcovi nepriznal právo na náhradu trov konania) a v súčasnosti mi plynie zákonná 30 dňová lehota na vypracovanie písomného vyhotovenia rozsudku.“

Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku z 19. októbra 2007, ktorým reagoval na vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu z 24. septembra 2007, uviedol:

„K vyjadreniu podpredsedníčky Okresného súdu Bratislava II (správne má byť uvedené Bratislava III) sp. zn. Spr. 3587/2007 zo dňa 24. septembra 2007 uvádzam len to, že v deň pojednávania sme spolu s mojím právnym zástupcom cestovali mojím osobným motorovým vozidlom na pojednávanie zo sídla Advokátskej kancelárie dňa 19. 09. 2007 od

04.50 hod., smerom na Bytču, kde okolo 06.50 hod. došlo k dopravnej nehode troch nákladných motorových vozidiel, pre ktorú bola premávka zastavená. Vrátili sme sa do Žiliny, kde bol hlavný ťah na Bratislavu pre používanie motorových vozidiel odstavený z dôvodu výstavby diaľnice.

Z uvedených dôvodov potom telefonicky pracovníčka Advokátskej kancelárie v Podbieli nemožnosť nášho dostavenia sa na pojednávanie vo veci Okresného súdu Bratislava III ospravedlnila.

Tvrdenie podpredsedníčky Okresného súdu Bratislava III o tom, že môj žalobný návrh bol zamietnutý a plynie 30 dňová lehota na vypracovanie rozsudku nič nementí na skutočnosti, že existujú dvojnásobné neodôvodnené prietahy v súdnom konaní v tejto veci.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup

samotného súdu (3). 3 V súlade s judikatúrou EŠLP a ako súčasť prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na náhradu škody za stratu na zárobku, t. j. ide o vec, povaha ktorej (spor o existenciu nárokov, ktoré sú zdrojom príjmov sťažovateľa) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania. Ústavný súd z predloženého spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by poukazovali na skutkovú náročnosť tejto veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd po preskúmaní predloženého spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k predĺženiu konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní veci prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd z predloženého spisu zistil, že od 15. augusta 2005, keď nadobudol nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 71/05-24 z 8. júla 2005 právoplatnosť (v uvedenom náleze

ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cp 40/2003), bol okresný súd bez relevantného dôvodu nečinný až do 18. júla 2007, keď nariadil termín pojednávania na 19. september 2007.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že nečinnosťou okresného súdu v uvedenom období v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cp 40/2003 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Namietané konanie nebolo do času rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené (podľa vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu z 24. septembra 2007 okresný súd na pojednávaní 19. septembra 2007 rozhodol vo veci rozsudkom, písomné vyhotovenie rozsudku však ešte nebolo v čase vyjadrenia okresného súdu k danej veci vypracované), napriek tomu ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cp 40/2003 v ďalšom období postupoval bez zbytočných priet'ahov, pretože to mu už prikázal nálezom č. k. I. ÚS 71/05-24 z 8. júla 2005 a tento príkaz je naďalej aktuálny.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 250 000 Sk poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu a dôležitosť predmetu konania pre zabezpečovanie jeho životných potrieb, ako aj úplnú nečinnosť okresného súdu v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 71/05-24 z 8. júla 2005.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom, zložitost' veci, správanie sťažovateľa ako účastníka konania, povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ako aj skutočnosť, že okresný súd nerešpektoval príkaz ústavného súdu vyjadrený v náleze č. k. I. ÚS 71/05-24 z 8. júla 2005, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia pre sťažovateľa v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún) primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. B. Vzhľadom na to, že trovy konania vyčíslené advokátom neprekračovali sumu podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov,

ústavný súd ich priznal v sume ním požadovanej, t. j. v sume 6 853 Sk. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2007